MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA

MEN’S GILLETTE, STORY

THE FAMILY · 07

Vražji dječak.

„Enzo”, rekla je majka ocu, „moramo ga dati u internat.

Više ne mogu izaći na kraj s Nandom.

Nemoguće ga je kontrolirati.

Još gore, nepredvidiv je.”

Zastala je.

„Znaš li što je danas napravio?”

„Ne. Reci mi.”

„Bio je sa mnom u trgovini i, a da nisam primijetila, nestale su duge škare.

One kojima režem tkaninu.

Bale tkanine od trideset metara.

Morala sam uzeti rezervne.

Tražila sam gotovo sat vremena.

Onda sam ga vidjela kako se vraća.

Miran.

Nasmiješen.

Sa škarama u ruci.”

Otac je podigao pogled.

„Gdje je bio?”

„U baru.”

„Što je radio?”

„Naš sin ima pet godina, Enzo.

Ti si mu otac.

Pokušaj preuzeti malo odgovornosti umjesto da se smiješ kao idiot.

Zabrinuta sam.

Što će biti od njega?”

Majka se uplašila.

Kad sam se vratio, međutim, nisam bio sam.

Sa mnom se vratio Rocco Pizzimenti, vlasnik bara Orfeo.

Smijao se tako jako da se jedva držao na nogama.

Rocco je, prema vlastitim riječima, često uživao nazivati me rogonjom.

Toga poslijepodneva odlučio sam riješiti stvar.

„Znate li što je napravio?” rekao je Rocco.

„Došao je u bar s onim škarama.

Da mi prereže grlo.

Držao sam se na udaljenosti i nastavio ga zafrkavati.

Cijeli se lokal smijao.

Ali on nije htio odustati.

Na kraju su ga morali odvući.”

Otac se smijao.

Rocco se smijao.

Gosti su se smijali.

Ja nisam.

Na kraju me Rocco prestao nazivati rogonjom.

Tada je shvatio da nisam baš ono što je očekivao.

Moja je majka do toga zaključka došla mnogo ranije.

Sljedećega jutra odvela me ravno u internat.

Sestre Reda svetoga Vinka.

Platila je upisninu i godišnju školarinu u jednoj jedinoj uplati.

Osiguranje.

Protiv mojega povratka u roku od četrdeset i osam sati.

S časnom majkom postigla je i privatni dogovor o tome kako će se ubuduće postupati sa mnom.

Moj je otac bio prodavač.

Časna majka bila je Napuljka.

Gledajući unatrag, spoj oca prodavača i časne majke Napuljke objašnjava gotovo sve što je uslijedilo.

Ne privlačeći mnogo pozornosti, otac se pobrinuo i za to da samostan redovito dobiva Gilletteov promotivni materijal.

Osobito plastične vrećice.

Pet stotina kartona.

Tih su godina vrijedile zlata koliko su teške.

Teško ih je bilo nabaviti.

Skupe.

Neizostavne.

Sestre su ih obožavale.

Kad god bi zaliha počelo ponestajati, zazvonio bi telefon.

Časna majka Maria Franca iz Forcelle.

„Gospodine Frega, možda biste mogli svratiti na jedan pozdrav."

Tada sam naučio jednu važnu razliku.

Postojao je duhovni pozdrav.

I postojao je društveni pozdrav.

Jednoga dana direktor prodaje, Raffaele Di Tullio, nazvao je kući tražeći mojega oca.

Na njegovu nesreću, našao ga je.

„Frega, dobro jutro. Kako ste?"

„Dobro, doktore. Hvala. Ali ovo nije poziv iz pristojnosti.

Recite."

„U sjedištu smo svi znatiželjni.

Htjeli bismo shvatiti kako je jedan prodavač uspio potrošiti trideset posto svega promotivnog materijala podijeljenog u cijeloj Italiji.

Čista znatiželja.

Ništa više.

Isporučili smo vam blizu trideset i dvije palete plastičnih vrećica.

Pitamo se kako ide posao.

Ne Gilletteov posao.

Posao s plastičnim vrećicama.

Prodajete li ih?

Zarađujete li?

Ili biste nam htjeli objasniti što se točno događa?”

Otac nije oklijevao.

„Pomažem Vatikanu.

Imaju ograničena sredstva.

Nikakav proračun.

Sestre Reda svetoga Vinka u Reggio Calabriji, gdje mi sin odrasta, zatražile su malo partnerstvo u svojem karitativnom radu.

Kao što ste me vi naučili, doktore, nisam javno oglašavao tu inicijativu.

Znam da više volite da se takve stvari rade u tišini.

Bez reklame.

Gilletteov način.”

Tišina.

Duga tišina.

Napokon:

„Vrlo dobro, Frega.

Poslat ću još materijala."

Osam godina sestre nisu kupile nijednu plastičnu vrećicu.

Jedno pitanje ostaje bez odgovora.

Što ako su od cijele stvari napravile posao?

Bile su časne sestre.

Ali bile su i žene.

Nitko to nije istraživao.

Prvi mjeseci internata donijeli su barem tri incidenta koje su sestre smatrale duboko uznemirujućima.

Meni su se činili posve normalnima.

Prvi se dogodio za vrijeme igre skrivača.

Kad god smo se igrali, neizbježno bih završio u privatnim sobama sestara.

Bio sam znatiželjan.

Htio sam vidjeti kako časne sestre izgledaju bez vela.

Moje najveće otkriće bila je jedna sestra kojoj je kosa bila obrijana gotovo do kože.

Nakon toga svaka je potraga počinjala istim upozorenjem.

„Provjerite posvuda.

Taj vrag može se skrivati bilo gdje."

Postao sam njihova noćna mora.

Osjećaj je bio posve obostran.

Drugi se incident dogodio za vrijeme jutarnje mise.

Svaki dan u deset i trideset djeca su se postrojavala izlazeći iz kapelice.

Jedna bi sestra pružila krunicu i postavila jednostavno pitanje.

„Tko je najmoćnije biće na Zemlji?”

Svi su davali odobreni odgovor.

„Isus Krist.”

Zatim su ljubili krunicu.

Jednoga jutra malo sam prilagodio ritual.

Umjesto da poljubim krunicu, poljubio sam sestrin habit.

Zatim sam rekao:

„Moj tata kaže da su žene moćnije od Boga.”

Reakcija je bila trenutačna.

Moje su roditelje pozvali prije ručka.

Ustanova je htjela ukloniti vraga.

Dovoljno izdašan ček pretvorio je grijeh u zabrinutost.

Zabrinutost je nestala iznenađujuće brzo.

Ček je imao šest nula.

Stare talijanske lire bile su vrlo uvjerljive.

Godine su romantično prolazile pod zaštitom nevinosti.

Festivali kolača bili su samo prilika da se jede besplatno.

Kazalište je bilo prilika da se kaže istina.

Kad god sam glumio princa, obavijestio bih publiku da princezu ne treba ljubiti jer je ružna i ima neugodan zadah.

Učiteljice se nisu slagale.

Napokon je došao peti razred.

Zatim završni ispit.

Jedan je član povjerenstva pustio da mu privatna misao pobjegne u javni prostor.

„Napokon.

Rješavamo ga se."

Sve se činilo riješenim.

Sve se činilo završenim.

Čekao sam trideset godina.

Zatim sam se vratio.

Dao sam narudžbu za Gilletteove britvice.

Plaćanje unaprijed.

Nitko nikada nije pitao kako je takvo što postalo moguće.

Prošla je šezdeset i jedna godina.

I danas ostaju pitanja.

Nedavno me kći pogledala i rekla:

„Oprosti, Nando.

Ne zovem te tata.

Ali tko si ti, dovraga?”

Ah.

Ahahahah.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️